

»Kaj sem jaz? Kdo sem jaz?«

Sem le številka v sistemu, s svojo EMŠO in davčno številko? Sem kot večina, ki živi po nekih merilih »normalnega« zdravo, urejeno življenje? Zakaj sem drugačna? Zakaj živim in s kakšnim razlogom počnem to, kar delam? Kdo sem pravzaprav jaz? Si res želim biti del te družbe? Ali spadam na svet? Kje so drugi angeli? Živim zato, da naredim nekaj, kar v prejšnjem življenju nisem naredila? Kaj je moje poslanstvo in zakaj ga imam?

Skozi življenje se sprašujemo tisoč in eno vprašanje, to pa je le nekaj vprašanj, ki si jih zastavljam jaz.

Foto: Mitja Derenda

Ena izmed 7 milijard ljudi tega sveta. V sistemu le številka te družbe, ljudstva. Še ena črna ovca države Slovenije. Sem **Viktorija Rozman Bitenc**, uporniška, drugačna, **Ljubljančanka**. Ukvarjam se s fotografijo zapuščenih zgradb in raziskovanjem vsega drugačnega. Rada pišem pesmi, malo bolj temačne otroške pravljice, življenjske zgodbe. Tu in tam mi občasno objavijo tudi kakšen članek ali foto-zgodbo o zapuščenih objektih. Preprosto umetniška duša, ki živi življenje tako, kot si želi, da bi bila srečna. Sem le en človek več na tem svetu, ena številka tega sistema, drugačna od ostalih, a enakovredna drugim.

zgodbe > Fotozgodbe > Kolizej in kolizija interesov...

Tweet 0 Priporoči 1

Kolizej in kolizija interesov

Viktorija Rozman
tor, 21.06.2011, 12:44

Na eni strani je stroka, ki se zaveda pomena zgradbe, jo želi obnoviti in oživetiti, na drugi strani mogočni kapital, ki ne prepozna spomenika, temveč kup težav in stroškov.

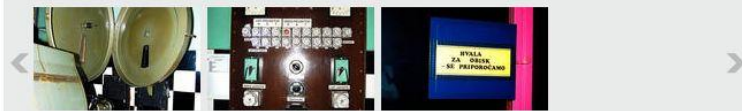
zgodbe > Fotozgodbe > Kino Mojca: zapuščeno skladišče

Tweet 0 +1 0 Priporoči

Kino Mojca: zapuščeno skladišče

Nekoč kino za otroke, danes skladišče. Škatla na škatli, polna dvorana jih je. Je to res potrebno?

Viktorija Rozman
čet, 15.12.2011, 12:00

Družba > Panorama > Prazne hiše se mi nastavijo same, zato moram vstopiti

Tweet 1 +1 0 Priporoči 30

Prazne hiše se mi nastavijo same, zato moram vstopiti

Viktorija Rozman s fotoaparatom obiskuje osamljene hiše, zaklonišča, jame. Tam najde marsikaj in marsikoga...

Maja Čakarić, Delo.si
tor, 22.11.2011, 09:00

Viktorija Rozman, foto: Jože Suhadolnik/Delo

»Temačnost in iskanje svetlobe.«

Kaj me razlikuje od drugih? Kakšno življenje živim in zakaj? Ali spadam na ta svet?

Počutim se drugačno od začetka, ko sem začela dojemati svet okoli sebe, državo, ljudi, med katerimi živim. Vedno sem bila črna ovca družbe. Hitro sem se razvila iz dekletca v malo bolj zrelo najstnico. Začele so mi rasti prsi, prišla je prva menstruacija, pridobivala sem na kilogramih, zaradi česar sem bila tudi velikokrat podvržena zbadljivkam sošolcev: »Bajsa, Joškarca, Šunka, Ti nisi normalna...« Vse sem bila, samo človek ne. Bila sem drugačna tako vizualno kot mentalno, zaradi česar sem vedno iskala nekaj drugačnega, nekaj, kar mi bo prineslo srečo in toplino v srce. Iskala sem pozornost pri ljudeh, ki so bili starejši. V njih sem iskala ljubezen, pozornost, ki pa se je velikokrat prelevila v izkoristek v takšne in drugačne namene. Iskala sem ljubezen, ki je doma nisem imela dovolj, saj sta bila starša ločena in vsak je bil na svojem koncu. A to me ni ubilo, ampak dodatno okrepilo, da sem spoznala, kaj sem in našla, kar me veseli. Začela sem živeti življenje, kot si ga želim. Začela sem početi stvari klub omejitvam, predsodkom in komentarjem drugih ljudi. Zanima me drugačnost v veliko oblikah.

Iščem svojevrstne ljudi, kraje, predmete. Ljudi, ki so v svojem življenju doživeli, naredili in okusili stvari, ki si jih marsikdo ne bi želel. Dogodke, kakršne večina ljudi označuje za negativne, žalostne, a so klub temu lahko pozitivni in poučni. Kraje, ki so temačni, s kruto zgodovino in obarvani z napeto zgodbo. Privlači me vse, kar je v glavah ljudi označeno za negativno, temačno, nesprejemljivo, sporno, nezanimivo in še marsikaj drugega. Med iskanjem drugačnosti, svojevrstnosti, sem na prav vsak kraj, človeka, stvar naletela s razlogom: da mi pokaže, kdo sem, kaj je moja naloga in zakaj živim. Vse se zgodi z razlogom.

Skozi spoznavanje ljudi, poslušanje njihovih problemov, življenjske zgodbe, slišim marsikaj, kar mi da misliti. Slišim in predam le tistemu, ki prosi za to in se prepusti toku energije. Velikokrat ob tem dobim idejo za novi članek na svoji spletni strani. Prvotno je bil namen spletne strani objavljanje fotografij, pesmi, zatem pa je prerastlo v nekaj več. Začela sem s pisanjem življenjskih zgodb, intervjujev, ki dajo ljudem misliti in predstavijo življenje še iz drugega zornega kota. S tem pokazati rešitve za določene stvari, ki se skrivajo med vrsticami in v ozadju mojega dela.

Ljubezen do umetnosti. Spoznavanje ljudi. Iskanje drugačnosti. Raziskovanje temačnosti, zapuščenosti, propadajočih objektov in še marsikaj drugega.

Velikokrat se počutim, da ne spadam na ta svet. Gledam na svet skozi oči črnega angela.

V zapuščeni hiši sedim,
počutim se, kot da letim.
Spet tisti dobri občutek,
ki sem ga nekoč v Kolizeju občutila.
Počutila se, kot da se bom v sreči utopila.
Za nič ne bi zamenjala okolja, družbe svoje,
katera mi lepo pesem poje.
V objemu ležim, pišem na papir.
Uhaja mi izpod rok,
daleč stran je otroški jok.
Ob meni Beno in Jan na postelji sedita,
govorita, se smejita.
V sobi prav nič hladno ni,
greje nas pozitivna energija vse tri.
Ob starih uspešnicah Radia Express uživamo,
prav nič ne pogrešamo.
V zapuščeni hiši, pod streho, v postelji tičimo,
življenja lepšega ne želimo.
Saj trenutki skupni čudoviti so,
za nič jih ne zamenjamo.
Skozi glavo ideje, spomini hitijo,
nasmehi na licu se hitro naredijo.
Jan starejši gospod, življenje pestro, začinjeno imel,
zdaj družbo, energijo, ljubezen bo imel.
Tisti občutek topline, energije, ki družba daje ti,
nebeški so občutki ti.
Zato smo cestni angeli,
ki pozitivno vlivamo, ljudem toplino, objem dajemo.
Včasih objem potreben je, dobrodošel občutek topline.
Solze po obrazu mi polzijo, ustvarjajo pozitivno energijo.
Občutek, ki v meni tiči, da dnevi šteti so mi.
Ne da bi bolezen v meni živela, tista energija, občutek,
ki sem ga imela.
Še danes ga imam, zato življenje čim bolje izkusiti želim,
predati sporočilo ljudem.
**Zato živim, da ljudem sporočilo predam,
za katerega angel na ta svet sem poslan.**
Črni angel teme, kateri energijo zapuščenih zgradb uživa,
jo v pozitivno, delo z ljudmi transformira.
Ljudem pozitivno podariti želim,
pomagati ambicije, voljo do življenja iskati,
jim oči odpreti, jim življenje bolje pomagati živeti.
Zato nič v zameno ne želim,
le nasmeh na obrazu videti, pričarati, to me osrečiti.
Srečna bom, ko ljudem sporočilo predam,
pozitivno, spoštovanje, energijo jim poklanjam.
To, kar se je nekoč, skozi desetletja izgubilo,
to angeli, med ljudi, bo vrnilo.
Zato živim, da kmalu odletim.
Črni angel razpadajočih kril.

»Je to res družina? Kje je moj dom?«

Družina – ljudje, ki te sprejemajo takšnega, kot si, ki te imajo radi, te podpirajo, spodbujajo. **Kaj je sploh družina? Kdo je moja družina? Sta to oče in mama, sestra, babica, dedek?** Družina je v glavi vsakega posameznika drugačna... Moja definitivno ni takšna. Moja družina – moj dom.

Življenje je polno vzponov in padcev. Iz vsega se učimo, saj nam vse prinese neko izkušnjo. Družina je v moji glavi definirana drugače kot v glavah velike večine ljudi. Zame družina niso ljudje, ki so me rodili, vzgojili, temveč ljudje, ki so mi stali ob strani, ki me imajo radi. Pride in gre, ustvari se in razbije se na majhne koščke.

Zakaj se razbije? Kaj pripelje do tega? Kaj bo z mano in kje bom? Vse to sem se spraševala kot otrok, ko sta se starša ločila pri mojih 8 letih. Živeli smo skupaj v Ljubljani, v stanovanju, jaz, starša in sestra. Mnogi bi ob tem pomislili, da smo bili družina, a danes, ko razmišljam o tem, je to daleč stran od besed, ki se navezujejo na besedo družina. Manjša skupnost nas ljudi, ki smo živeli skupaj, se je razbila zaradi nezaupanja, nespoštovanja, nezdravih odnosov, pomanjkanja ljubezni, nasilja in še mnogo več ... Kaj sploh je zdrav partnerski odnos? Brez osnovnih moralnih vrednot spoštovanja, poštenosti, iskrenosti ... ga definitivno ni. Tako ga v moji »družini« ni bilo. Starša sta se ločila in vsak je obdržal enega otroka. Kot da bi delila rojstnodnevno torto ali igrače ...

Spomnim se trenutka, ko sem stopila skozi vrata stanovanja in so vsi sedeli za mizo. Bila sem »fibrčna«, vse me je zanimalo in tudi takrat nisem mogla, ne da bi vprašala, kaj se dogaja. Oče mi je rekel, da se ločujeta. Dolgo sem čutila, da bo nekaj takšnega in morda je bilo boljše tako, saj se je s tem končalo nasilje, psihična napetost, tečnoba in vsa negativna čustva, ki so živela. Nekega dne smo bili vsi zbrani v očetovi službi in vprašal me je: »Viki, kam greš? Kje boš?« Stopila sem k njemu in se odločila, da bom živela z njim. Oče je bil glavni lik, ki je močno vplival name in moje odraščanje. Seveda, tudi mama ima svoje zasluge, četudi je bila stran od mene. Pa je na to, kje sem ostala, res vplivalo moje dejanje? Še danes imam občutek, da ne vem vsega. Ločitev staršev je zelo vplivala name, kar se je kasneje pokazalo tudi v mojih najstniških letih. Počela sem stvari, ki jih še danes marsikdo ne ve. Le ena oseba je, ki ve velik del moje temačne preteklosti: to je moj najboljši prijatelj.

Od mojega 8 leta starosti so bili prijatelji moja družina. Iskala sem ljubezen pri starejših moških, saj je doma nisem dobila dovolj. Očeta cele dneve ni bilo doma, bil je v službi, zato sem bila precej razpuščena. Že takrat sem živela svobodno življenje, uporniško, brez omejitev in kompleksov. Od svojega 13 leta naprej sem živela z upanjem, da bom našla nekje ljubezen, ki mi je doma primanjkovala. V moških, katerim sem se razdajala, sem iskala očeta, v starejših dekletih mamu, v prijateljicah pa sestro, s katero sva v celem življenju komaj kaj govorili. A tako, kot vse pride, tudi gre. Veliko ljudi me je izkoristilo v takšne ali drugačne namene. Ker nisem našla tega, kar sem iskala, sem začela posegati po prepovedanih drogah, stvareh, zahajati v družbo takšnih ljudi in živeti brez oziranja na besede drugih. Stvari, ki sem jih izkusila, doživela, ljudi, ki sem spoznala, vzponi in padci, so me pripeljali do tega, da sem počasi spoznavala, kaj želim, kdo sem, kaj sem.

Foto: Miran Rupar

Kje je moj dom? Kaj je dom? Kje želim živeti in zakaj?

Moj stalni dom je bil pri očetu vse do 13 leta. To je bila moja življenjska prelomnica. Takrat sem začela zahajati ven, spoznavati ljudi in iskati svojo srečo, ki je do te točke nisem našla. Pri 15 letih sem začela živeti s svojim fantom na njegovem domu v Trnovem. Prvič sem začutila malo bolj iskreno ljubezen, a je bila na koncu bolj umazana kot čista in iskrena.

Leta 2010 sem spoznala danes svojega najboljšega prijatelja. Bil je moj fant in kar hitro sva začela živeti skupaj v Kamniku. Takrat sem imela dva doma: Ljubljana – oče in Kamnik – fant.

Skozi celo življenje so me zanimali drugačni ljudje, zato sem se kmalu spoznala z brezdomci in narkomani. Leta 2011 sem začela živeti v Kolizeju, ki je bil dom številnim brezdomcem in postojanka mnogim narkomanom. Takrat sem se prvič resneje spoznala z življenjem med zapuščenimi stenami. Bil je moja muza za ustvarjanje, bil je moj drugi dom. Bil je odskočna deska za to, da sem še intenzivneje počela to, kar me je veselilo.

Viktorija Roz

Vsaka minuta, ure dela, ki so bile posvečene temu, so se izplačale... Vsaka fotografija, video, ki je nastal, je bil nek delček tega kar je bilo... Vsaka videna igla, kri, droga je bila razlog, da vidim, kako nekateri ljudje živijo in se iz tega nekaj naučim... Bilo in je še, nepozabno! ... Vsak kontakt, pogovor je bil meni pozitivna energija, ki sem jo čutila in tudi kazala... Vsak pogledan film ...v njem, ob lepi in dobri družbi je bil korak bližje k spoznavanju samega sebe... Vsaka prespana noč, lepa izkušnja, novo znanje in del spoznavanja drugačnega življenja... Vsak nasmeh, objem, poljub, lepa beseda, dobra gesta, je razlog... Nekateri ljudje, ste/so mislili, ti si neumna, kaj vidiš tam, narkomani, brezdomstvo, podrtija! Ti si zmešana, kako lahko gledaš to?... A nihče ne more čutiti to kar čutim jaz! Energijo, vloženo delo, da spoznam nekaj novega kar marsikdo ne bo! Ker so ljudje danes polni predsodkov in napumpani z besedami drugih! Da sem se čutila del tega, še preden sem to zares postala. Bila sem in sem še, en del okrušenega zidu. Ki pa bo kmalu padel. ... A srečna in vesela, da se mi je izplačala vsaka moja minuta tam! Objavljeni članek, Objavljene fotografije, novo poznanstvo, dobri, novi ljudje ob katerih se počutim nekaj drugačnega, vredno, samozavestno, lepo... Veselje, da delam za nekoga nekaj dobrega, da mu pomagam, da mu svetujem!!! Pri tem pa ostajam to kar sem, le še enkrat boljša in močnejša oseba! Sedaj pa znova na delo, da pokažem, kaj dejansko je in česa ni! ♥ Da ustvarim nekaj, kar še ni ♥

Od začetka leta 2012 spim v zapuščenih zgradbah. One so moj dom. To je moja hrana za dušo in tam jaz najdem svoj notranji mir. One so del mojega poslanstva, zaradi katerega živim.

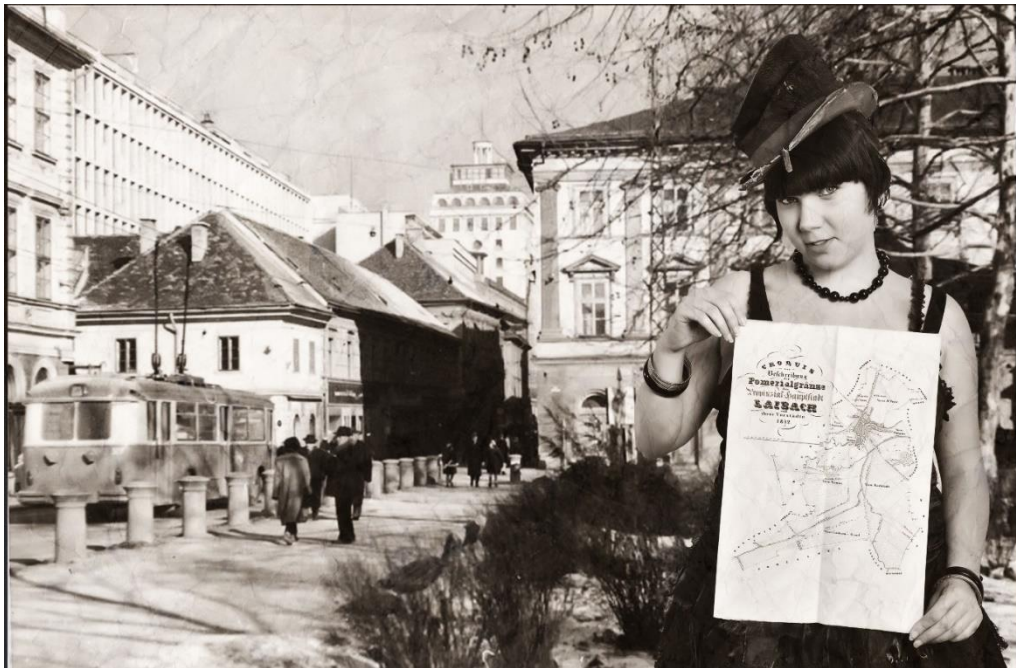
Moj dom so še danes zapuščene zgradbe, v katerih spim z možem, dopoldneve in popoldneve pa preživljava pri očetu doma. Moj mož in prijatelji so moja družina. Težko je živeti brez elektrike in vode, a na srečo ju dobim tam, kjer bi morala živeti, a ne morem. Angeli potrebujemo svoj mir, svobodo, tišino za svoje delovanje in dobro življenje.

»Živim v temačnosti Ljubljane.«

Od kod sem doma? Kateri ljudje so mi blizu? S kom preživljam delavnik? S kom delim praznik?

Slovenija, Ljubljana, zapuščene zgradbe, temačnost ... – tukaj sem doma. To je moj dom. Od svojih prvih vzdihljajev zraka sem Ljubljančanka. Tukaj sem rojena, tukaj živim in tukaj želim umreti. Kraj v katerem živim, se s svojo čudovito zgodovino, preteklostjo, skriva za mojo temačno dušo. Ljubljana je moj dom, doživljam jo skozi oči mlade gospodične, ki se sprehaja po ulicah s dežnikom v rokah. Ker pa se ukvarjam s fotografijo, je fotoaparata moj glavni spremljevalec.

8

Ljubljana me že nekaj let zanima skozi oči prebivalca, arhitekta, zgodovinarja in še iz marsikaterih vlog. Zanima me mesto, njegova zgodovina, ulice, podobe iz preteklosti. Njena podoba skozi zgodovino me tako zanima, da zbiram stare fotografije, razglednice, zemljevide in ostale predmete.

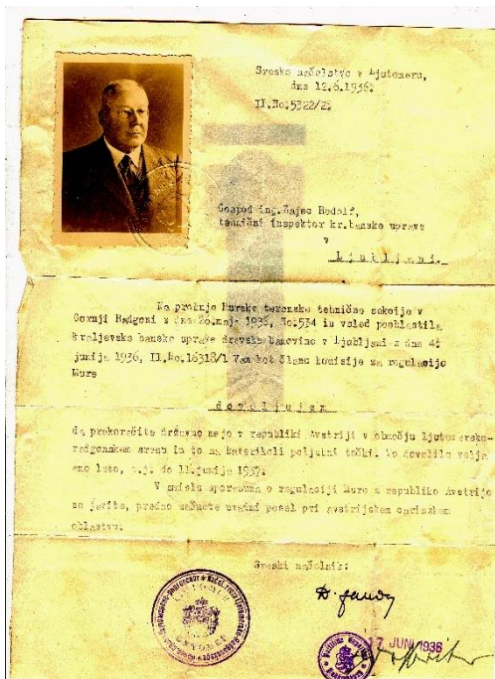

Ljubljana na starih zemljevidih:

1. Ljubljana - Laibach vom Jahre 1745
2. Ljubljana - Laibach und ihrer Vorstadte 1842
3. Ljubljana - Laibach vom Jahre 1745
4. Ljubljana na zemljevidu Ljubljanske banke

Stare fotografije Ljubljane:
 1. Pristanišče na Bregu (1765)
 2. Regulacija Ljubljanice pri Cukrarni

Ljubljano vidim skozi raziskovanje zapuščenih zgradb kot lepo in bogato podobo preteklosti. Je mesto, ki sem ga imela možnost spoznati in opazovati skozi oči človeka, ki je v Ljubljani živel od leta 1893, ko je 7. julija vstopil v ljubljansko realko. Človek, ki je bil v stiku z nekdanjim županom Ljubljane Ivanom Hribarjem in mnogimi drugimi. Kasneje je postal tehnični inšpektor Kranjske banske uprave. Živel je za časa prve in druge svetovne vojne in zapustil nekaj zanimivega, a mnogim očem neznanega..

To je človek, ki me je inspiriral in s svojimi predmeti, zapuščino pognal v še večje brskanje in lov za znanjem o Ljubljani. Zbiral, zapisoval je stvari, ki danes povedo marsikaj o takratnem življenju v Ljubljani.

Kaj da mesto meni in kaj jaz njemu?

Mesto v katerem živim, mi daje veselje. Veselje se izniči ob odnosu ljudi do okolja, ob mentaliteti ljudi. Košček topline mi daje razkroj mesta, zapuščenost - to je, kar me duševno hrani. Ko nahranim svojo dušo z energijo zgradb in ljudi, z zgodovino, z godbami ..., lahko mestu, kraju, zgradbi povrnem življenje skozi svoje delo.

Nekoč sem ob raziskovanju zapuščene hiše stopila pred zaprta vrata. Kar lep čas sem se spraševala, kaj je za njimi, a nikoli nisem vstopila. Nekega dne sem ob razkazovanju objekta naletela na odprta vrata. Vstopila sem v podstrešno sobo. Prvi trenutek sem bila razočarana, saj sem pričakovala več kot le majhno, prazno podstrešno sobo. Ko sem se ambiciozna in presrečna obrnila okoli, sem bolje odprla oči. Zazrla sem se v velik podstrešni prostor, kjer je za manjših podpornim zidom stala velika skrinja. Pristopila sem, jo odprla in odkrila pomembne dokumente, zgodovinske predmete, zanimive zgodbe iz osebnega življenja lastnika. Skrinja mi je pokazala svoj zaklad - zemljevide Ljubljane, zgodovinske atlase, članke o Ljubljani, zapiske o pomembnih ljudeh, ki jih je zbiral ta gospod.

Bila sem vesela in presenečena, da sem odkrila osebne predmete, starine, zbirke človeka, ki je bil svoj čas na pomembnem mestu. A pri vsem tem nisem vedela zakaj sem prav jaz morala prva naleteti na to skrinjo. S tem razlogom del svoje razstave poklanjam človeku, ki mi je dal razlog za vztrajanje pri temu kar počnem in košček spoznanja pri vprašanju: »Kdo sem in zakaj živim?« Vračam mu življenje skozi svoje delo.

Faktura iz leta 1904

Ker živim zato, da predam neko znanje, da obudim staro znanje, sem delno ujeta v času.

Vsa ta temačnost, zgodovina, razkroj, me povezuje z ljudmi, ki so mi podobni in me s svojimi življenjskimi zgodbami naučijo novega. Ljudje, ki so življenje okusili drugače, doživeli kaj, kar navadni ljudje niso in si ne želijo. Blizu so mi raznoliki ljudje, vse od bogatih, revnih, izobraženih, samosvojih, drugačnih, vsakdanjih ... Blizu so mi vsi ljudje, a najbolj tisti, ki jih začutim, ki me razumejo in me potrebujejo v svoji bližini.

10

S kom delim praznike? Kaj je praznik? Kaj je vredno praznovanja?

Praznike nerada praznujem, zato jih nimam s kom deliti. Tako državne kot krščanske verske praznike. Nisem antikrist, četudi se marsikomu zdim hudič. Ne verujem v nobeno vero, ki mi narekuje tempo in način življenja, temveč verjamem v to, kar živim, za kar živim, kar sem. Imam osebne praznike. Spoštujem vse ljudi, vseh ver, jezikov, ras, tudi njihove običaje, a me posiljevanje z vero spravlja ob živce. Počutim se posiljeno s strani sistema, zaradi česar iz principa ne želim praznovati praznikov in zapravljati denarja, da bi se lahko hvalila in uživala v tistem trenutku ob polno založeni mizi in darilih. Privoščim veselje, imam svoje praznike in to je le nekaj dni v letu. Še rojstni dan ni praznik, katerega bi lahko praznovala. Praznujem uspeh na določenem življenjskem področju: tisti dan, ko mi nekaj uspe, je moj praznik.

Poroka (20. aprila 2013)

»Tujina, to je moja želja...«

Kam in zakaj zdoma? Kdo (p)ostajam? Kam me pelje pot? Zakaj si želim v tujino? Kaj bom počela v tujini? Kaj je drugačnega čez mejo domačega kraja? Vprašanja, na katera se hitro najde odgovor. Zdoma, na potep čez mejo domačega kraja, v lov za novimi spoznanji, ljudmi, izkušnjami... Vedno se mi je zdelo zanimivo iti čez mejo svojega domačega kraja, čez mejo države. Morda zato, ker se mi v državi, v kateri živim, nekatere stvari zdijo nesprejemljive, od tu želja po tujini. Če pomislim z zornega kota uspeha in dela, vsekakor vidim več perspektive v tujih državah kot v Sloveniji. Zato - če bi imela možnost, bi po hitrem postopku spakirala stvari in odšla drugam. Ker tukaj živim v zapuščenih zgradbah, z nizko socialno pomočjo, s katero si ne morem privoščiti najema stanovanja, bi si ga kje v tujini veliko lažje. Tukaj ne vidim perspektive, zato si želim v tujino. Težko je zapustiti kraj, v katerem živiš, saj pogrešaš vse, kar ti je blizu. A vseeno: želja po spoznavanju in doživljanju novosti je večja. Vedno pa bi se vrnila in vedno se vrnem nazaj tja, kjer živim. Moram reči, da sem precej dobro spoznala Slovenijo in njene koticke. Všeč so mi mesta na področju Soške fronte. Tam je energija in je narava, kjer se počutim neverjetno.

Kam me je peljala pot? Kakšne so izkušnje?

Nisem veliko potovala, saj finančno nikoli ni šlo skozi, zato sem si privoščila dodobra spoznati državo, v kateri živim, in njene naravne lepote.

Izven meja svoje države sem bila v vseh sosednjih državah, samo Madžarske še nisem obiskala. Bila sem tudi na drugi celini, Ameriki. Najbolj pri srcu mi je Italija, po zgodovini in arhitekturnem bogastvu krajev, po ljudeh in še marsičem drugem. Trst, Firenze, Benetke - vsi ti čudoviti kraji. Tam sem se do sedaj počutila najbolj prijetno, tudi hrana mi je bila všeč. Srbija, Hrvaška in južne države, povsem drugačni kraji, mentaliteta ljudi, življenje. Nekoč sem bila za kratki čas tudi v Atenah. Bilo je kratko, a uspeli smo si pogledati akropolo, glavno znamenitost Aten.

Tujina me privlači in me vleče k sebi, kadar je mogoče. Pri 14 letih, nekaj dni pred svojim rojstnim dnevom, sem s prijateljem pobegnila v Italijo. Tisto je bila izkušnja! Nihče ni vedel, da sem odšla, samo jaz in on. Bila sem v okrožju Benetk, takrat sem prvič videla Benetk in odšla v tujino sama brez kakršnih koli pomislekov. Spakirala sem svoje stvari in že sem bila tam.

Fotografije s šolskih ekskurzij:

1. Ekskurzija na Dunaj, v ozadju Schönbrunn (2009)
2. Ekskurzija v Benetke, v ozadju glavni trg (2009)
3. Ekskurzija v Firenze, slika uličnega umetnika (2010)
4. Ekskurzija v Salzburg, fotografiranje na ulici (2008)

Gardaland 2005, 2007 in 2009.

Ekskurzija v Munchen (2011)

Šolske ekskurzije s srednjo šolo, Benetke, Firenze, Dunaj, Salzburg, Gradež, to je bilo zabavno. Bili so mi vseč šolski izleti, kjer so nas vodili po mestu in nam pokazali tisto najpomembnejše. A vse, kar smo videli v kratkem času, je bil le majhen košček mesta. Želim si videti ponovno, še več in biti brezčasna.

Leta 2011 sem odšla v Bosno v Cazin, kjer sem bila priča kolegici iz Kolizeja na njeni poroki. To je bilo pestro in zanimivo, včasih je boljše, da se ne spustim v podrobnosti.

Bosanska krupa (2011)

Leto kasneje sem načrtovano pobegnila iz Slovenije, ker sem se želela za nekaj dni umakniti od življenja, od okolice, ki me je obdajala. Odšla sem v Srbijo, v mesto Jagodina. Takrat bi lahko obstala na meji ali končala v zaporu. A prišla sem skozi in brez problemov prispela v kraj, kjer me je čakal prijatelj, moja ljubezen iz Kolizeja. Kolizej in življenje v njem je bil zame pomembna točka v mojem življenju. Prišla sem ravno v času djurdjevega dne, ko se je praznovalo. Kot neljubiteljici mesa se mi je mešalo v južnih državah. A bilo je zabavno!

Nekajdnevne počitnice v Jagodini (2012)

Potovala sem gori, doli, naokoli, vedno z nekim razlogom, a vedno sem se vrnila nazaj v Sloveniji, v mojo čudovito Ljubljano. Upam, da mi v kratkem uspe oditi na romanje po Italiji in drugih državah, kjer bom v svoj fotografski objektiv lovila razkroj mest, temačnost krajev.

»Slovenija...narod, sistem, politika... Vrti se mi.«

Kako občutim državo, ki ji pripadam? Kateri narod čutim kot svoj narod? Težko vprašanje, naj pesem odgovori na vprašanje...

Foto: Mitja Derenda

Živiš sistem, ki obkroža te.
Bojiš se samega sebe.
Tavaš še dlje...

Meša se ti, ko ne veš kje si.
Živiš v sranju, nič drugačen nisi.
Si kakor večina, ljudstvo, tiho nemo.
A si Emo?

Kje je drugačnost, kje je kreativnost?
Fuck, a še poznamo pozitivnost?

Sistem, ljudje polni omejitev.
Se samo na pot postavljajo in te omejujejo.
Svoj vpliv ti vsiljujejo.

Kje so tisti časi, ko smo zasebnost imeli,
Ko smo svoj lajf živeli?
A bomo to sploh še kdaj imeli?
Na vsakemu koraku nas nadzorujejo.
V kameri nas gledajo, fuck off, mogoče kdaj si še »drkajo«.
Po telefonih nam prisluškujejo...

Tiho, tišina, nemi bodimo...
Zrušimo sistem in svobodni dalje živimo.
Pokažimo svoj živalski jaz...
Aja, saj res...
Bojiš pokazati si pravi obraz.
Ljudje, polni omejitev, daleč pridejo...
Ohh ja... Je to sarkazem, ironija?
Omejenci jokajo, boljše si želijo.
Kupe denarja sanjajo, ko naivno k temu strmijo.
A nič za to ne naredijo...

»Vsi drugačni, vsi enakopravni!«

7 milijard drugačnih prstnih odtisov. Več različnih ras, jezikov. Milijone različnih karakterjev. Vsi smo po svoje drugačni, a vsi smo enakopravni. Vsi imamo svoje dobre in slabe strani. Če bi ljudje med seboj gledali več na dobre lastnosti in se med seboj spoštovali takšne, kakršni smo, bi bilo življenje lepše.

Moj svet na -ost

Spoštljivost, poštenost, direktnost,
to je moj svet na ost.

To so tri moralne vrednote,
ki so mi v življenju posebnost.

Pomembnost, cenенost nikoli izgubljenost.

Moralne vrednote, katere so se med ljudmi izgubile,
a čas je, da se med ljudmi vrnejo.

Zato smo tukaj mi, da vrnemo moralne vrednote te.

Še mnogo na -ost jih živi,
naj spoštovanje med ljudmi spet zaživi.

Omejenost, kompleksnost, zadržanost,
to mora v pozabljivost.

Brez dlake na jeziku, mora biti direktnost,
čas je za realnost.

V svetu brez moralnih vrednot, znanja o njih živimo,
moramo, da jih nazaj dobimo.

Zato v svetu -ost živim, da jih vrnem,
si oči pred realnostjo ne zakrivam,
odprto živim.

Da jih le med ljudi vrnem, zato nalogo živim.

»Črni angel teme«

Kdo sem torej jaz? Od kod prihajam in kam grem? Kdo sem pravzaprav jaz? Ali spadam na svet? Kje so drugi angeli? Živim zato, da naredim nekaj, kar v prejšnjem življenju nisem naredila? Kaj je moje poslanstvo in zakaj ga imam?

Svoje poslanstvo na svetu vežem na svojo predstavo o angelih. Verjamem, da angeli živijo. Sama čutim in živim, kot bi bila eden njih.

Kakšni naj bi bili, kje so, kaj počnejo? Angeli so bitja, ki prenašajo sporočilo in ljudi sprejemajo takšne, kakršni so, z njihovimi napakami vred. Tam, kjer je nemogoče odkrivati dobro in pomagati, lahko le še dvignemo krila in odletijo. Radi odkrivajo dobro v ljudeh in jih razsvetlujejo. So bitja, ki delajo z dušami in z mislimi. Besede, ki jih sestavijo skupaj, pomagajo rasti na duhovnem področju. Pomagajo ljudem, ki začutijo njihovo energijo, drugačnost. Njihov cilj je pokazati, da ljubezen, lepota, dobrot, pozitivna zares obstajajo. V angele so verjele številne kulture; v različnih časih naj bi pomagali odpirati oči in vlagati pozitivno energijo tam, kjer je potrebno in mogoče. Prikazujejo jih slike, poezija, zgodbe skozi čas. A v zadnjih sto letih ljudje verjamejo le v to, kar vidijo z lastnimi očmi, s teleskopom

ali mikroskopom. To pa ne pomeni, da angeli ne obstajajo. Vlagajo energijo v tiste ljudi in tisto okolje, kjer jih sprejmejo odprtih rok in kjer so potrebni. Načeloma ne posegajo tja, kjer je še veliko dobrega, pozitivnega. So angeli odrešenja in ne rešitev za trenutne probleme. Ko ljudje začnejo čutiti, sprejemati energijo, so pripravljeni na pomoč, nadaljevanje, razsvetlitev ...

Sem Viktorija Rozman Bitenc. Fotografiram zapuščene zgradbe, lovim energijo temačnih krajev in duš, pišem pravljice in pesmi... Sem umetniška duša, ki živi življenje, kot si želi, da bi bila srečna. Sem le en človek več na tem svetu, ena številka tega sistema, drugačna od ostalih, a enakovredna drugim. Sem črni angel, saj me privlači vse, kar je temačno, drugačno, nevsakdanje in med ljudmi označeno za slabo, strašno in negativno. Ko spoznavam ljudi, zgradbe, energije, ki so označene za temačne, čutim, da me dopolnjujejo. To je moja duševna hrana. Hranim se s tem, da spoznavam in vnašam pozitivno energijo v ljudi, kraje, ki so temačni. Ko ne dobim svoje hrane, nisem srečna in energična. Zato delam na tem, da pridno nabiram temačno negativno energijo in jo skozi sebe, skozi svoje delo transformiram v pozitivno. Takšno predam ljudem, krajem, ki si to zaslužijo. Skozi pesmi, pravljice, življenjske zgodbe, fotografije in druga umetniška dela ...

Lahko prižgemo luč, vrnemo upanje, vlijemo pozitivno energijo, a za doseganje rezultatov morate jedro in zaključek narediti sami. Mi vas lahko usmerjamo skozi navidezno, kozmično a čutečo energijo, do začetka. Prepustite se življenju, ljudem okoli vas in odprite svoje srce.

»Tudi v temi je mogoče najti vir svetlobe. Tudi v negativni se najde pozitivna.«

Več o mojem delu:

Spletna stran kjer ni tabujev, cenzure in drugih omejitev. Objave o brezdomstvu, narkomanstvu, glasbi, zapuščenih zgradbah, fotografiji in marsičem drugem. Spletna stran, ki je nastala s razlogom. Predati znanje in pokazati življenje z drugega zornega kota, rešitve za določene stvari, predstaviti ljudi in svoje delo. Bistvo, ki pa se skriva med vrsticami in v ozadju mojega dela.

<http://viktorijarozman.blogspot.com> - **Spletni dnevnik**

Skozi življenje, dogodki, fotografije, deljenje spletnih objav, članki, vse kar se dogaja.

<https://plus.google.com/u/0/+ViktorijaRozmanBitenc/posts> - **Viktorija Rozman Bitenc Google+**

Kjer so danes skoraj že vsi in vse. Deljenje spletnih objav, doživljanje na spletnem omrežju Facebook.

<https://www.facebook.com/Vikt0rijaR0zmanPhotography> - **Viktorija Rozman Bitenc (Facebook)**

http://www.coroflot.com/Viktorija_Rozman_Photoshop/portfolio - **Portfolio**

Ljubljana nekoč in danes. Njena podoba v preteklosti in sedanjosti skozi stare fotografije, razglednice, zemljevide in ostalo gradivo. Spletna stran je v angleščini.

<https://plus.google.com/u/0/b/101472632235043119358/+LjubljanapastandpresentBlogspotLjubljana/posts> - **Ljubljana past and present**

Četudi velikokrat le prazne, so stene polne energije. Zapuščene zgradbe, ki so moja duševna hrana. Njihovo spletno mesto, kjer se pokažejo skozi video posnetke in fotografije. Spletna stran je v angleščini.

<https://plus.google.com/u/0/b/114509628216374316544/114509628216374316544/posts> - **Urban exploring (Slovenia)**

Stran, na kateri se objavljajo videoposnetki življenja, zapuščenosti in lepih trenutkov.

<http://www.youtube.com/user/vaychy> - **Youtube profil**

Razstava: Slovenski etnografski muzej, februar – marec 2014.

Publikacija: avtorska besedila in slike, predmeti iz zasebne zbirke avtorice. Slovenski etnografski muzej, 6. februar 2014.

Spletna razstava: <http://www.etno-muzej.si/sl/razstave-obiskovalcev/viktorija-rozman-pogled-skozi-oci-crnega-angela>